

„márczius azért lesz mindig szent és drága,

Mert ez a mi lelkünk örök ifjusága.

Ez a nap azért lesz a napok legszebbje,

Azért marad ünnep, a nemzet ünnepje”

Exelenciás Nagykövet Úr!

Tisztelt Elnök Urak! Hölgyeim és Uraim!

Kedves Nemzettársaim!

XIX. századi költőnk, Ábrányi Emil szavaival tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkársága nevében. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az egyik legnagyobb nemzeti ünnepünk, március 15-e 171., és az egyik legrégebbi alapítású nyugat-európai magyar szervezet, a *Hungaria Club 1929* fennállásának 90. évfordulóját Önökkel együtt ünnepelhetem.

Tisztelt Egybegyűltek!

1848. március 15-hez nem véletlenül társulnak a tavasz és a fiatalság képei, képzelei. A márciusi ifjak, akikhez a köszöntőm elején idézett sorokat Ábrányi Emil írta, történelmi emlékezetünkben örökké fiatal forradalmárként élnek.

Március 15-e talán épp ezért az a nemzeti ünnepünk, amely a legközelebb áll szívünkhöz. Egy új, szabad Magyarország kezdetét jelenti, egy olyan nemzeti alapvetés, amelyből azóta is erőt meríthetünk magyarként, éljünk a világ bármely táján. A törvény előtti egyenlőség, a szólás- és sajtószabadság, a függetlenség, az önálló magyar nemzet és a modern Magyarország megteremtésének eszménye mindannyiunk közös büszkesége, éltető ereje.

1848. március 15-e egyben a nemzeti összefogás szép példája is. Kevés ilyen alkalmat tudunk a magyar történelemből felidézni, amikor ennyire egységesen lépett fel a magyar nép. Petőfi és a Pilvax-kávéházi ifjak, a rákos mezei vásárról az eső elől a városba látogató parasztok, a pesti városháza magyar és német polgárai, a szocialista Táncsicsot börtönéből kiszabadító liberális nemesek, majd a forradalom későbbi napjaiban hozzájuk csatlakozó Kossuth, Széchenyi, Batthyány és a többiek, mind-mind egyet akartak: szabad, alkotmányos, polgári Magyarországot.

Ez a később, 1956-ban megisméltlődött nemzeti egység olyan erőt és büszkeséget ad a magyarságnak, hogy nem csoda, hogy újra és újra megelevenedik bennünk. A Nemzeti Dallal és a 12 ponttal együtt nemzeti emlékezetünk szerves részévé, egyben a nemzeti öntudat és a magyar hazaszeretet legfontosabb szellemi és lelki forrásává lett.

Bár az 1848/49-es szabadságküzdelmünk elbukott, de 171 év távolából is elmondhatjuk, hogy a forradalom lángja sohasem aludt ki.

Egy többek által ismert anekdota szerint Kossuth úgy tartotta, hogy a gyertyának égnie kell. Még idős korában, Turinban, amikor már volt villanyvilágítás, akkor is gyertyavilágnál írt. Kossuthal együtt valljuk mi is, hogy a gyertyának égnie kell! A lángot nem szabad hagyni kihunyni.

A magyar nemzet tagjai nem hagyták ezt a lángot kihunyni a vesztes háborúk, az elbukott szabadságküzdelmek és a kommunista rezsim miatti kényszerű menekültlétben sem. Hiszen akik akkor régen elmenekültek, de azok is, akik csak néhány évvel vagy évtizeddel ezelőtt hagyták el a szülőföldet, saját magukban elvittek egy darabkát a nemzetből, és ez az a „kis darabka”, ami generációkon keresztül élte az anyanyelvet és a magyar hagyományokat. Ennek köszönhető, hogy szerte a világban életerős magyar közösségek vannak, amelyek jól működő egyesületeket tartanak fenn, intézményeket, hétvégi iskolákat hoznak létre.

Ez a kicsiny darabka „otthon”, ez a kicsiny láng nem aludt ki itt, Hollandiában sem. A *Hungaria Club 1929* alapítói az új környezetben sem feledték magyar gyökereiket. Erős és megújulásra mindig kész közösséget hoztak létre, amely a későbbi, az ötvenhatos menekülteket és az azóta érkezőket mind befogadta és segítette. Az egyesület tagjai nyitottságukat és aktivitásukat megtartva őrzik magyarságukat. Sikerral teremtik meg programjaikon a magyaros, otthonos hangulatot, miközben figyelnek arra is, hogy valamennyi generáció megtalálhassa a maga helyét az egyesületben. A *Hungaria Club 1929* éveit tekintve a legrégebbi nyugat-európai magyar egyesületek közé tartozik, de szellemiségében kortalan, örökifjú társaság. Köszönjük, hogy éltetik a magyarság lángját!

Mindannyian tudjuk, hogy a magyarságot közös kultúrája és hite tartotta meg és fogja a jövőben is megtartani. Népi hagyományink, népzeneink, népdalaink, néptáncaink és anyanyelvünk éltetése, valamint hitünk megtartása egyben nemzeti azonosságunk őrzését is jelenti. Magában foglalja világhírű tudósaink, művészeink, sportolóink kiváló teljesítményeit, sajátos magyar ételeink, nemes boraink, festői magyar tájaink és megújuló épített örökségünk ismeretét is.

Valamennyien tudjuk azt is, hogy az emberhez méltó élet alapja a közösségben és a közösségért végzett munka. Ennek az igazán fontos tevékenységnek a feltételeit biztosítja – a hollandiai magyar egyesületek összefogásával – a Nemzetpolitikai Államtitkársággal partneri kapcsolatot ápoló Hollandiai Magyar Szövetség. Köszönjük Elnök Úr nélkülözhetetlen nemzetszolgálatukat!

Köszönettel tartozunk az egyházaknak és a cserkészletnek is a magyarság megtartásában és az ifjúság nevelésében végzett munkájukért. Itt szeretném kiemelni a hollandiai magyar és holland reformátusok áldozatkészségét és anyagi támogatását, amelynek számtalan Kárpát-medencei és magyarországi közösség köszönheti gyülekezeti háza, temploma vagy parókiája felújítását. A segélyszállományokat és a holland önkéntesek pénzben nem mérhető segítő munkáját sem tudjuk eléggé megköszönni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A diaszpóra magyarsága önzetlen nemzethűségét szeretnénk meghálálni akkor, amikor világi és egyházi ösztöndíjasokat küldünk a közösségekbe, amikor anyagi eszközökkel is segítjük a szervezetek működését és programjaik megvalósítását, amikor a hétvégi iskolák, a cserkészszervezetek és az egyházak anyanyelven folyó tevékenységét támogatjuk, egyéb más mellett.

Meggyőződésünk ugyanis, hogy a diaszpórában, így az itt, Hollandiában élő nemzettársaink csak adni tudnak mindkét otthonuknak; annak, amelyben élnek és annak, amely a szívükben él.

Őrizzük, hát meg március 15-e lángját, és adjuk tovább az utánunk jövőknek!

Köszönöm, hogy meghallgattak!